

Ψυχοσάββατο, μνήμη ότι η αγάπη δεν νικήθηκε από το θάνατο

/ [Γνώμες](#)



Ψυχοσάββατο, μέρα ξεχασμένη για τους πολλούς του κόσμου. Ο θάνατος είναι άλλωστε για τη νοοτροπία της εποχής μας το τέρμα. Οι κεκοιμημένοι μάς πονούν, αλλά πρέπει να ζήσουμε. Να προχωρήσουμε.

Και το μνημόσυνο είναι μόνο ατομική υπόθεση. Όταν συμπληρώνονται οι μέρες, οι σαράντα, ο χρόνος, θυμόμαστε.

Πάμε στο ναό. Έρχονται και όσοι μας αγαπούν και όσοι αγαπούσαν τον κεκοιμημένο. Και φτάνει. Γιατί άραγε όλοι μαζί, να έχουμε δύο ημέρες το χρόνο στις οποίες να θυμόμαστε πάντας τους κεκοιμημένους.

Έτσι δεόμεθα υπέρ μακαρίας μνήμης και αιωνίου αναπαύσεως πάντων των απ' αιώνος κεκοιμημένων ορθοδόξων χριστιανών, βασιλέων, πατριαρχών, αρχιερέων, ιερέων, ιερομονάχων, μοναχών, γονέων, προγονέων, πάππων, προπάππων, διδασκάλων, αναδόχων ημών εν τη πίστει...

Κι όμως. Στο ψυχοχάρτι του Σαββάτου των Απόκρεω, πριν την Κυριακή της

ανάμνησης ότι θα έρθει η τελευταία Κρίση, όπως και το Σάββατο πριν την Πεντηκοστή, πριν την Κυριακή του ξεκινήματος της παρουσίας της Εκκλησίας στον κόσμο, αποτυπώνεται όχι μόνο η μνήμη, αλλά και η ελπίδα. Μνήμη ότι οι αγαπημένοι μας ουκ απέθανον αλλά κοιμούνται.

Μνήμη ότι η αγάπη δεν νικήθηκε από το θάνατο. Ότι μπορεί ένα κομμάτι μας να έφυγε μαζί του, να τάφηκε στο χώμα, κι όχι μόνο από όσους γνωρίσαμε, αλλά και από όλους όσους έζησαν πολύ πριν από εμάς, απ' αιώνος, όμως τίποτε δεν τελείωσε.

Επειδή Χριστός Ανέστη ο θάνατος εσκυλεύθη. Επειδή Χριστός Ανέστη θα βρεθούμε ξανά με όλους όσους προηγήθηκαν.

Κοντά στον Θεό των πνευμάτων και πάσης σαρκός. Εν τόπω φωτεινώ και χλοερώ και αναψύξεως. Και δεν θα είναι η συνάντησή μας μόνο εν πνεύματι. Δικό μας και δικό τους. Θα έρθει η ώρα που το σώμα τους και το δικό μας θα βγούνε από τις κρύπτες του θανάτου.

Και θα ενωθεί η συμφυία, σε έναν τρόπο αιώνιο και χωρίς μετατροπή. Όπου ο έσχατος εχθρός θα καταργηθεί. Και θα είναι η ύπαρξη συνάντηση με το Φως και την γλυκύτητα της ωραιότητας του προσώπου του Χριστού και των Αγίων Του.

Η Εκκλησία που δεν θα είναι μόνο μια πρόσκληση ένταξης στο σώμα του Χριστού, αλλά το ίδιο το Σώμα από το οποίο δεν θα χρειαστεί να περιμένουμε.

Προγευόμαστε αυτή την χαρά να είμαστε μέλη του Σώματος κάθε φορά που τελούμε την Θεία Λειτουργία. Αυτήν στην οποία πιστεύουμε και ζούμε το διαρκές παρόν της Βασιλείας του Θεού. Της συνάντησης ζώντων και κεκοιμημένων, αγίων και αμαρτωλών, μελίσματος και μη διαίρεσης, βρώσεως και μη δαπανήσεως εν τω Χριστώ. **Μόνο που τα δύο αυτά Σάββατα νιώθουμε τους κεκοιμημένους πιο κοντά μας.** Γιατί δεν είμαστε μόνο εμείς που έχουμε να θυμόμαστε. Αλλά όλο το σώμα του Χριστού. Και η μνημόνευση των ονομάτων, μακρόσυρτη υπό τον ήχο του «Κύριε ελέησον», μάς υπενθυμίζει ότι η αγάπη δεν είναι μόνο για τους οικείους και συγγενείς, αλλά για όλους που εν Χριστώ γίνονται οι κατεξοχήν οικείοι μας. Οι αδελφοί μας.

Ας βρεθούμε το απόγευμα της Παρασκευής και το πρωί του Σαββάτου στο ναό της γειτονιάς μας. Μεγαλύτεροι και μικρότεροι. Πρέπει να ζήσουμε, αυτό είναι δεδομένο. **Έτσι κι αλλιώς ο θάνατος για μας δεν είναι τέρμα, αλλά μια στάση και ένα πέρασμα,** ένα Πάσχα. Τη στάση την περνάμε μόνοι μας, ακόμη κι αν έχουμε την ώρα του θανάτου κοντά μας αυτούς που μας αγαπούνε. Ο θάνατος είναι η προσωπική μας έξοδος, στην οποία κανείς δεν μπορεί να βοηθήσει, να

καταλάβει, να συντροφεύσει. Μία ροπή όμως είναι η στάση. Και μπαίνουμε στο πέραςμα της ανάστασης. Συντροφευμένοι από όσους έχουν προηγηθεί και πρωτίστως όσους αγάπησαν το Θεό και τον άνθρωπο. Κι αυτοί θα μας οδηγήσουν στο να αναγνωρίσουμε Εκείνον που θανάτω τον θάνατον επάτησε. Ας Τον παρακαλέσουμε λοιπόν. Και των κεκοιμημένων μνημόνευσον Σωτήρ μου, εν δόξη όταν έλθης. Των δικών μας και όλων των ανθρώπων. Να συναντιόμαστε στην αγάπη Σου!